

Ο ηλίθιος πολιτικός κι ο πανηλίθιος πολίτης

✖ Έστω, ότι έχουμε μία χώρα, της οποίας οι...οξαποδώ -υποτίθεται ότι- χρωστάνε στους οξαποδώ άλλων χωρών το ποσόν των 410.000.000.000 (τετρακοσίων δέκα δισεκατομμυρίων) ευρώ.

Έστω ότι σ' αυτή τη χώρα κατοικούν κάπου 15.000.000 (δεκαπέντε εκατομμύρια) κάτοικοι, νόμιμοι και παράνομοι, όλων των ηλικιών. Από νεογέννητα έως ετοιμοθάνατους.

Εάν, δηλαδή, ήταν να κατανεμηθεί στους κατοίκους το δημόσιο χρέος κατά κεφαλήν, τότε ο καθένας χρωστάει περίπου 27.350 (εικοσιεπτά χιλιάδες τριακόσια πενήντα) ευρώ.

Έ, λοιπόν, ηλίθιος είναι αυτός που:

α) Νομίζει πως το δημόσιο χρέος της συγκεκριμένης χώρας μπορεί ν' αποσβεστεί με ρεφενέ, και προς τούτο ανοίγει λογαριασμό σε τράπεζα.

β) Όντας εντελώς ανίκανος να κάνει μία διαίρεση επιπέδου Δ' Δημοτικού, νομίζει πως κάθε κάτοικος της εν λόγω χώρας έχει τουλάχιστον τόσα χρήματα στην τσέπη του. Κι όχι απλά έχει, του περισσεύουν κιόλας.

γ) Ακόμη κι αν του κάνει άλλος τη διαίρεση και του υποδείξει το «πηλίκιον», επιμένει πως ο κάθε κάτοικος της συγκεκριμένης χώρας θ' αποχωριστεί εικοσιεφτάμιση χιλιάρικά με μέγιστη ευχαρίστηση... για να στηρίξει μία διεφθαρμένη οικονομία, την οποία αρμέγουν διαρκώς χιλιάκις διεφθαρμένα λαμόγια –και, ως εκ τούτου, δεν πρόκειται να γιατρευτεί ποτέ των ποτών.

Ο πανηλίθιος, τώρα, είναι αυτός που:

Νομίζει πως ο ηλίθιος έχει απόλυτο δίκιο, και σπεύδει να συμμορφωθεί.

Πάσα ομοιότης με υπαρκτές χώρες και υπαρκτά πρόσωπα είναι ηθελημένη –και παλούκι στον άθλιο κώλο τους.